Ч. 12. Пятниця 17 (30) січня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Зміна реґуляміну палати послів. — Засуджене ірляндского посла на смерть.)

В справі войскового закона, який вчера переслала палата послів до комісиї, показує правительство в многих точках охоту до уступок. Именно пан Міністер краєвої оборони ґр. Вельзерзгаймб заявив вчера предсідателям клюбів, що правительство готове викинути з войскового закона уступ, що відносить ся до покликаня доповняючої резерви до чинної служби. Дальше заявив ґраф Вельзерзгаймб, що правительство згодилось би на заведене дволітної служби войскової під условєм, що стан чинної армії буде відповідно побільшений. Також і що до инших жадань заявив пан Міністер, що правительство буде старати ся увзглядняти їх. З вчерашних промов в парляменті найдовша була і викликала вражінє промова дра Крамаржа. Предложене відослано до войскової комісиї. Слідуюче засїданє відбуває ся нинї. На дневнім порядку стоїть предложене о цукровім законї.

Реґулямін, яким послугує ся доси австрийска посольска палата, походить ще з тих часів, коли тут рішала сила слова, переконанє або на остатку число голосів, коли засада парляментарної більшости була міродатною. Посли тодїшні промовляли ще в такім приличнім, хоч нераз рішучім і острім тонї, що візванє посла до річи, або вислів докору від президиї, уважали дуже рідкою, але й немилою для посла подією. На чолї президиї стояли тодї такі мужі як др. Смолька, Хлюмецкий, в посольскій палаті засїдали такі парляментаристи, як Гербст, Гогенварт, Пленер і т. п. Але вже й в тих часах 1891—96 з антисемітами війшов сей простаковатий тон, яким так часто визначають ся засїданя віденьскої ради міскої і долїшно-австрийского сойму. Однако дрібне розмірно число таких крикунів з посеред християньско-социяльного табору майже щезало в перевазї послів тодїшних иншого тону. Але вже й тодї деякі сторонництва відчували потребу зміни реґуляміну зладженого для приличних і добре вихованих людий, щоби спиняти простаковаті розгони послів, які насилою або грубостию бажали заміняти силу арґументациї і переконаня. Отже й тодї вже була комісия для зміни реґуляміну, однако нїчого не вдіяла. Тимчасом прийшли Нїмцї до меншости і зараз завели в парляментї обструкцию. Від того часу обструкция стала пошестию палати послів і до нинї спиняє всяку успішну роботу. Ті сумні досьвіди довели всї парляментарні сторонництва до зрозуміня, що реформа реґуляміну потрібна і виразом сего суть наглї внесеня дра Фукса, бувшого президента пос. палати і тов., а з другого боку дра Люеґера і тов. Але новий реґулямін може лише тодї війти в житє і вжити ся, наколи дійде до порозуміня в тій справі головних бодай сторонництв, бо инакше кожде сторонництво схоче мати на поготові спосіб, яким би могло боронитись против насилы другого.

Передвчера наспіла телеґрафічна вістка, що посла льондоньского парляменту, Лїнча, засуджено на смерть за участь в бурскій війнї — розуміє ся — по сторонї Бурів. Засуд сей змінено однак в дорозї королївскої ласки на досмертну вязницю. Ірляндець Лїнч удав ся ще з початком бурскої війни яко справоздавець одної французкої часописи до полудневої Африки. Там приняв він небавом трансвальске горожаньство і через два роки боров ся в бурских рядах против Анґлії. Імя єго стало голосне і Ірляндцї вибрали єго в однім з опорожнених округів заочно своїм послом до льондоньского парляменту. По укінченю війн анґлійскі власти загрозили, що мимо єго посольского мандату заарештують єго сейчас, як тільки поважить ся появити ся в Анґлії. Мимо того Лїнч вернув до Анґлії, аби вико-

---

12)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлїйского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

Лице дон Педра в тій хвили змінило ся. Удавана дружлявість щезла а на єї місце виступив вираз лютої хитрости.

— Мене вже сон морить, сеньоре, — сказав він, — і ляжу на сїтку трохи переспати ся. Ви може схочете забавляти ся з другими, аж і вам схоче ся спати. — Відтак встав він, поклонив ся і пішов на другий конець комнати.

Коли дон Педро відійшов, запросили дон Жозе і дон Смайс, що також вже більше або менше були собі підпили, сеньора до гри в карти. А що він зараз здогадав ся, що они хотять в той спосіб довідати ся, чи він богато має гроший при собі, то він удав також пяного і сказав їм голосно, що він стратив майже всї свої гроші підчас того, коли корабель розбив ся, та й занадто пив, як щоби ще міг грати.

— То хиба ви, друже, загубили гроші на дорозї, — сказав єму на то дон Жозе, — бо ви, видко, забули, що платили морякам золотом, котре мали в чересї на собі. Але ми нїкого не змушуємо грати, отже ходїть та будемо балакати, а другі нахай тимчасом грають.

Сеньор згодив ся на то і пустив ся до порожного стільця, звідки міг приглядати ся грачам та иноді мішати ся до їх забави.

Поволи, коли їм в голові від вина стало щораз більше перевертати ся, зачали они хвалити ся своїми убийствами та нападами, а зі всїх найбільше хвалив ся дон Смайс, той Американець. Єго оповіданя були так страшні, що сеньор вже не міг їх слухати, і остаточно удав, як би задрімав.

Через цілий той час сидів я мовчки коло мого стола, заложивши руки. Нїхто до мене анї одним словом не відзивав ся, а я роздумував над тим, як довго Господь Бог буде ще терпіти, щоби тота зволоч гнобила моїх земляків та збиткувала ся над ними.

Нараз відозвав ся дон Смайс:

— Подиви ся, друже, на того злодюгу Індиянина. Такий гордий, як пава на веснї. Він пригадує менї своїм повидом того короля в розвалинах, де ми минувшого року підсїдали на сеньору. Пригадуєш собі тоту сеньору, Жозе? Я ще й тепер нїби чую, як она тодї крикнула від страху, — і він зареготав ся і додав брутально: Напийте ся вина, королю!

— Ґраціяс, сеньоре, — відповів я — я вже пив.

— То закуріть собі циґаро — королю.

— Ґраціяс, сеньоре, я сего вечера вже не буду курити.

— Найстарший кацик над всїма Індиянами не хоче анї пити, анї курити, — відозвав ся на то дон Смайс, — то принесїм єму в дарі кадило, — і він насипав на таріль повно сухого тютюну і циґаретових паперців та запалив. Відтак поставив таріль перед мене, так що дим підкурював мою голову.

— Ну, тепер виглядає як справедший божок. — засьміяв ся Американець; — знаєш, Жозе, що? принесемо єму якусь жертву; тоту дївчину, що втекла тамтої недїлї, а котру ми псами знову зловили.

— Нї, нї, товаришу. Дай собі нинї спокій з такими жартами. Знаєш преці, що ми маємо гостя. Я хотїв би найрадше пожертвувати того Індиянина таки самому собі — крикнув він, бо єго взяла нараз страшна злість. — Здох би він. Він зганьбив мене і моїх родичів.

— І ти то приймив від того індияньского боввана? Я би єго вже давно був навчив, що значить брехати.

— Той червоний шибеник відпокутує за то! — крикнув він, і добув свій довгий ніж та став вимахувати ним менї попри лице.

Я не рушив ся, анї навіть очима не кліпнув, бо знав, що скоро би я лиш показав по собі, що бою ся, то він би мене забив. Я лиш відозвав ся зовсїм спокійно:

— Вам захотїло ся пожартувати, а ваші жарти трохи за прості, сеньоре; але я на то не зважаю, бо знаю, що не зробите менї нїчого, позаяк я ваш гість, а хто свого гостя убиває, той єсть убийником, а таким високородний дон Жозе не міг би нїколи бути.

— Заріж свиню, Жозе, — сказав Смайс, — та він тебе знов оскорбляє, не будеш мати пізнїйше неприятностий.

Коли по тім дон Жозе другий раз приступив до мене, скочив сеньор помежи нас.

— Слухайте, друже, жарт жартом, — ві-

нати порученй ему мандат. Сейчас по вступленю на анґлійский беріг єго арештовано і по довгій слідчій вязници засуджено на смерть а опісля на досмертну вязницю.

Новинки.

Львів дня 29 го січня 1903.

— **Іменованя і перенесеня.** II. Мінїстер просьвіти іменував учителя школи вправ при семінарії учительскій в Заліщиках, Еразма Старжиньского головним учителем в тій-же школї. — II. Мінїстер просьвіти надав професорови ґімназиї в Золочеві, Іванови Сендзїмірови посаду учителя ґімназиї в Ряшеві. — Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів перенесла управителя і начальника уряду почтового у Львові ч. 7. при ул. Казимірівскій, Франца Гіольского, в тім самім характері службовім до уряду почтового на Підзамчу.

— **Телєґрама з Риму,** яка наспіла на руки о. митрата Білецкого, звучить в перекладї: Сьв. Отець, вельми засумований вістию о хоробі Найдостойнїйшого Архіпастиря руского, удїляє єму вселаскавійше апостольского благословеня і просить горячо Господа, щоби як найскорше вернув здоровле знаменито заслуженому около Церкви Архіпастиреви.

— **В станї здоровля Є. Е. Впр. Митрополита** погіршив ся знову так дуже, що Впреосьвященний в присутности о. митрата Білецкого і о. крилош. Туркевича подиктував своє завіщанє. З Вроцлава покликано дра Мікуліча, котрий вже давнїйше лїчив Впреосьвященого на запаленє жил. В послїдних днях мав утворити ся на нозї Митрополита боляк грозячий зараженем крови. В конзилїюм крім дра Мікуліча взяли участь також д-ри Озаркевич, Вічковский, Глюзїньский, Шрам і Зембіцкий. Всї згодили ся, що операция поки-що непотрібна. О скілько не настануть ґрізні компликациї, іменно же серцеві, треба мати надію, що сильна натура Впреосьв. Митрополита видержить хоробу. Стан горячковий не змінив ся. Проф. др. Мікуліч навідував ся до хорого другий раз вчера вечером а відтак від'їхав назад до Вроцлава. Хорого доглядає др. Озаркевич.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Андрей** Потоцкий виїхав в справах урядових до Відня і верне аж около недїлї.

— **Промоция.** II. Йосиф Полисюк з Підгаєць одержав в львівскім унїверситетї степень маґістра фармациї.

— **В справі княгинї Людвики саскої,** жени саского наслїдника престола, а бувшої австрийскої архікнягинї, пише „Wiener Ztg." в части неурядовій: „Як довідуємо ся, Єго Вел. Цїсар силою прислугуючого єму права яко голові Родини Цїсарскої, постановив, що всї права, гонори і привилеї прислугуючі женї наслїдника саского престола, яко уродженій австрийскій Архікнягини, застановляють ся і та суспензия має обовязувати також і в тім случаю, коли би процес розводовий, що тепер розпочав ся, мав такі наслїдки, що княгиня мала би на дальше носити своє родинне назвище. Того їй не дозваляє ся. Не вільно їй також уживати титулу ц. і к. Архікнягинї, анї ц. і к. Високости, а також не вільно їй уживати сполучених з тим прав". — До сего треба додати, що княгиня Людвика покинула свого мужа і дїти та виїхала за границю з молодим Бельгійцем, Жироном, учителем французского язика еї дїтий.

— **Товариство „Труд" у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся *сезон*, збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітнї в виготовленю *весїльних виправ* від найскромнїйших до найвиставнїйших по умірковбній цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2 лютого 1903 отвираємо при нашім товаристї тримісячний курс гафтів, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 години з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция.*

— **Товариство автономічних діюрністів,** основане на взір орґанїзациї діюрністів правительственних, уконституовало ся сими днями під проводом п. Крилошаньского. Статути виготовив п. Вас. Равлюк. Членом товариства може бути кождий функціонар автономічних урядів в Галичинї. Вписове виносить 2 кор., а членьска вкладка 1 кор. місячно. Товариство буде удїляти своїм членам запомоги в разї неспосібности до працї, а вдовам і сиротам по них обезпечає пенсию. До товариства можуть належати також служачі автономічних урядів. Предсїдателем вибраний п. Василь Равлюк, а заступниками пп. Ник. Савицкий і Вяч. Пїдентайль.

— **Перші загальні збори каси позичкової і щадничої** (системи Райфайзена) для громади Вашківців над Черемошем, відбудуть ся в недїлю дня 1 лютого 1903 о 1 год. по полудни в касиновій сали. На збори прибудуть буковинськї і галицкі рускі посли: др. Стоцкий, п. Гурик і п. Левицкий а також инші визначнїйші народні діячі. На збори запрошує: *Іван Гарасимович,* начальник старшини.

— **Концерт у Вашківцях.** Філїя Товариства „Руска школа" у Вижници уладжує в недїлю, дня 1. н. ст. лютого 1903, в касиновій сали у Вашківцях над Черемошом в XLII роковини смерти Тараса Шевченка концерт, зі слідуючою проґрамою: I.) Вступне слово. 1) I. Франко-Січиньский: Даремне пісне — мужеский хор; — 2) Б. Рубіш: Вязанка з народних пісень — смичковий терцет; — 3) Д. Млака — С. Воробкевич: Ах верніте — мужеский хор; — 4) барітонове сольо в супроводі фортепяну; — 5) Ф. Колесса: Козаки в народнїх піснях — мужеский хор. — II. 6) Промова дра Осипа Маковея; — 7) Шевченко-Колесса: Іван Підкова — мужеский хор; — 8) деклямация; 9) Шевченко - О. Роздольский: Сонце заходить — мужеский хор. Закінчене. — Цїни місць: Крісло 2 К, партер 1 К, для селян, міщан і учеників 50 сот. Початок точно о 7 год. вечером. Дохід призначений на запомоговий фонд для бідної шкільної молодежи. По концерті

дозвав ся він, — але ви своїм звичаєм занадто собі позваляєте, — і він вхопив єго за плече та друлив ним так сильно, що він аж покотив ся під стіл і упав на землю, але відтак страшно розлючений, схопив ся знову.

Дон Педро, видко, подумав собі тепер, що пора єму вмішати ся.

— Дайте там спокій, малі! — відозвав ся він заспаний із своєї сітки. — Не забувайте, що то гості, та перестаньте сварити ся. Лишіть їх, нехай ідуть спати, їм треба спочити; до завтра забуде ся вся суперечка.

— Таки послухаю вас — сказав сеньор з вимушеною веселостию. — Ходи, Іґнацію, та виспім ся по добрім винї нашого господаря. Мсї панове, желаю вам доброї ночи — і він пустив ся через комнату, а я пішов за ним.

В дверох я ще зиркнув поза себе. Кождий з присутних споглядав остро на нас і менї здавало ся, як би по їх лици зовсїм не було того видко, що они пані; мабуть отверезіли, коли їм прийшло на гадку їх безбожне дїло, яке собі уложили. Дон Смайс шептав щось Жозови до уха, а другі випулили на нас очи, як на тих, що ідуть вже на шибеницю.

Навіть дон Педро, що тимчасом зовсїм був прочуняв, не спускав з нас очий, а Індиянка Люіза, що ще держала в руці мотузок від сітки, виглядала так, як тота, що іде з похороном.

В мальованій комнатї сидїв Моляс і закрив собі лице руками.

— Чи вам не дали повечеряти, що ви так сумно дивите ся? — спитав сеньор.

— Та дали, Люіза принесла менї їсти — шепнув він. — Слухайте, пане, та й ви сеньоре Страйкленд, наша обава аж надто оправдана; нас мають сеї ночи убити; дївчина підслухала то з розмови дон Педра з якимсь білим, що називає ся Смайс. Она також видїла, як один мішанець приніс з города рискалї і приготовив їх, щоби нас ними ось тут закопати.

Коли він то сказав, то нас відійшла вся відвага.

— Ми занадто були відважні, ось що! — сказав я затрвожений — а хоч би ми й зараз хотїли втїкати, то відпокутуємо житєм за нашу дурноту.

— Не тратьте відваги, — сказав на то Моляс, — ще не знаєте всего. Дївчина показала менї спосіб і дорогу, як би ми могли уратувати собі житє бодай на одну ніч. Подивіть ся — і він потиснув на один панель [1]) з кедрового дерева, котрими була вкрита стїна на три стопи високо.

Панель подав ся на бік і зробив отвір так великий, що ним міг ще як раз влїзти чоловік. Аж полїзали туди один за другим, зійшли по чотирох малих східцях на долину і опинили ся в якімсь погребі в мурі, де ми ще як раз всї три могли випростовані станути.

— До того згадаю ще тут, що то місце есть ще й доси і що я тут через всї роки ховав папері та дорогоцїнности. Ще й то мушу сказати, що цїлий сей дім був мабуть колись монастирем.

— Як же ми виратуємо ся, скоро як тї щурі залїземо до сеї нори? — спитав я Моляса. — Чейже властителї сего дому знають ту криївку і витягнуть нас звідси та заріжуть як баранів.

Люіза каже, що то лиш она еї знає і що відкрила еї случайно лише що два місяцї тому назад, коли замітала комнату і вдарила мітлою по пружинї в панелю. Але тепер вилїзьмо звідси, бо ще нема одинайцятої а она каже, що перед північчю не грозить нам нїяка небезпечність.

— А чи она має може який плян для нашої втечі? — спитав ся я.

— Має плян але сумніває ся, чи він удасть ся. Она тої гадки, що коли убийники нас не знайдуть, то будуть гадати, що ми або якісь чарівники, або що ми повтїкали, і аж до рана не будуть нїчого робити. Тимчасом она верне сюди тайними дверми і поведе нас до каплиці, звідки ми після еї думки будемо могли втечи до лїса.

— А деж тоті тайні двері, Моляce?

— Того не знаю, пане; не мала вже часу менї того сказати, але убийники будуть туди переходити. Она менї ще сказала, що як їй здає ся, в тій каплици замкнені якийсь чоловік і жінка. То мабуть Цібальбій і его донька, а коли щасливо аж туди дістанете ся, то може їх там застанете і поговорите з ними.

— Чого ти, Моляce, лиш все о нас говориш?

— Бо менї здає ся, що я вже тодї не буду жити. Смерть вже чекає на мене.

— А тож що знову? — спитав сеньор.

— Я вам зараз скажу; коли Люіза пішла, я попоїв і напив сл та й заснув. Коли я пробудив ся, моя сьвічка вже була вигоріла і зробило ся темнїсенько. Я шукаю чим борше за другою сьвічкою, котру поставив був коло фляшки, аж мене щось спонукало подивити ся. Я дивлю ся, а то на другім кінци комнати як би в якімсь слабім сьвітлї, таким, яким сьвітять Іванові мушки, стоїть якийсь чоловік, а той чоловік то таки я сам і так само убраний як ось я тепер. Лице у него було як у мерця, але рука була жива і рушала ся та кивала серед темноти на мене.

Студений піт виступив менї на чоло, а руки так менї дрожали, що я ледви міг засьвітити сьвічку. Наконець сьвічка розгоріла ся ясно і я пішов на то місце, де видїв того чоловіка, але він вже був щез.

— Або иншими словами, ви переспали біль желудка — сказав на то сеньор. — Ну, маєте щастє, що так борзо позбули ся хороби

— Добре вам говорити — сказав на то Моляс — але що я видїв, то видїв і знаю, що то значить мою смерть. Ну, нехай і так буде; я ще не старий, але готов вмирати. Господь Бог нехай мене помилує.

— Ми, сеньор і я старали ся на дармо вибити єму з голови єго дурноту, а може то

[1]) Панель — чотирогранна дошка або тафля, котрими обкладають ся стїни.

відбуде ся спільний комерс. — За виділ тов. філії Тов. Руска школа у Вижници: *Гр. Никорович*, голова; *Бергард Рубіш*, писар.

— **Загадочна смерть.** До події, про котру ми вже вчера подали звістку, треба ще додати, що один з аґентів поліцийних придержав Врбу в ночи з втірка на середу около півночи на головнім двірци, а арештований признав, що хотів виїхати до Перемишля і чекав лиш на гроші, які мав єму позичити один з кельнерів. Відставлений на поліцию подав Врба до протоколу, що прийшовши з Велькером до готелю „під бродскою зелїзницею", продали куртку Велькера і его чоботи. За роздобуті так гроші купили мішанини, горівки і пива. Попоївши і напившись добре, полягали спати. Чи Велькер відобрав собі житє і в який спосіб, того він не міг пояснити. В хвили, коли о 5 год. по полудни ві второк виходив з готелю здавало ся єму, що Велькер, запившись, ще спить. В куртці, яку Врба мав на собі, знайдено при ревізиї 2 листи, писані Велькером; один був написаний до его вітця, а другий до повійниці Стефанії Чижевич, котра тепер єсть в шпитали на відділі недуг венеричних. В обох листах працає ся Велькер зі своїми улюбленими і заявляє, що відбирає собі житє. Дальші доходженя показали, що ві второк від 3 год. до 8 рано чути було з комнати, в котрій були Врба і Велькер, якісь стогни і крики, котрі притихли аж по 8 год. Послїдні слова, які сусїди зачули були: „Ісусе—Маріє". В хвили коли поліция увійшла до комнати, застала Велькера неживого, лежачого на постели горілиць, з руками зложеними на груди, а з рота текла піна змішана з кровію. На столі стояла фляшка з якимсь плином і листи завинені в ґазету, які лишив Врба. З тих листів показало ся, що Врба і Велькер любили ся на смерть в згаданій дівчині і що Велькер мав щастє у неї. Дальше слїдство мабуть вскорі вияснить сю загадочну смерть.

— **Помер** о. Антін Бончевский, греко-кат. парох в Ансонії, в північній Америці, в недїлю, дня 25 с. м.

Курс львівский.

Дня 28-ого січня 1902.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	536·—	545·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	300·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	587·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·50	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	—·—
Банку гіпот. 4½%	100·70	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102·—	102·70
4% листи застав. Банку краєв. .	98·80	—·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	98·20	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·20	98·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	101·30	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	—·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·60	—·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·20	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	56·15	57·15
Угорск. черв. хреста	28·25	29.25
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	73·—	76.—
Базилїка 10 К	19·40	20.40
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	116·80	117·40
Доляр америк.	4·80	5·—

Телеґрами.

Відень 29 січня. Вчера під проводом пана Міністра рільництва зібрала ся анкета в справі розділу управи цукрових буряків на поодинокі краї.

Відень 29 січня. Предсідатель молодоческого клюбу др. Пацак має намір зрезиґнувати з того достоїньства і заразом зложити мандат посольский.

Відень 29 січня. Архієпископ львівский Впреосв. Більчевский був вчера на авдиенциї у наслїдника престола Архикн. Франц Фердинанда.

Рим 29 січня. Великі торжества на закінчене папского ювілею запозиджено на час між 20 лютим і 5 мартом.

Льондон 29 січня. Daily Telegraph довідує ся, що б. президент Трансвалю Кріґер вніс просьбу о дозвіл повороту до полудневої Африки.

Надіслане.

й не була дурнота, бо Моляс таки дїйстно на другий день помер.

Але ми перестали говорити о духах та прочутю, бо мали досить що о собі самих подумати. Якраз доходила вже північ і ми згасили сьвітло та влїзли до тої малої криївки, замкнувши в собі отвір в панели. Там було дуже темно і нас взяв великий страх.

Менї здавало ся, що виджу перед собою тих Американців, а відтак показували ся менї ще й инші привиди і я дрожав на цїлім тїлї, а в моїх ушах гудїли неби стогни мучених людий.

А ось взяв мене сеньор за руку і я прочуняв з моїх привидів.

— Послухай! — шепнув він до мене — чую, як якісь люди ходять по комнатї.

— Бій ся Бога, мовчи — сказав я на то і вхопив ся его руки.

IX.

Поєдинок.

Ми притулили уши до панеля і слухали. Тодї зачули ми бренькіт сталевих мечів, котрими мов би хтось штуркав в постелї. Убийники видко гадали, що ми там спимо. Відтак чути було, як они щось шептали до себе, а опісля чути було голос дон Жоза: Будьте осторожні, ліжка порожні.

За маленьку хвильку зробило ся ясно, як би хтось сьвічку засьвітив, бо ми побачили сьвітло крізь малесеньку шпарку в панелю, а коли ми до неї приложили очи, могли ми все видїти, що дїяло ся в комнатї. Ми побачили там дон Жоза, дон Смайса і чотирох їх товаришів, всїх з ножами і мачетами[2]) в руках, підчас коли в рамах того образа, що висїв на стїні і представляв якогось черця, стояв наш господар дон Педро і понад головою держав сьвічку та заглядав в кождий кутик комнати.

— Деж они поділи ся? — питав він. — Де тотї чародії. Шукайте їх борзо і убийте.

Тотї мужчини стали тодї бігати по комнатї, відсували ліжка та споглядали на образи, як би гадали, що ми там десь поховали ся.

— Втекли — сказав наконець дон Жозе — то Індиянин Іґнацїо пустив такого тумана. То не чоловік, але якийсь демоніо[3]), я то зараз собі гадав.

— То не може бути! — відозвав ся дон Педро, котрий зі злости і страху аж поблїд.— Коло дверий була через цїлий час варта, а такого чоловіка нема на сьвітї, що міг би виломити зелїзні крати. Шукайте, шукайте, они мусїли десь сховати ся.

— То шукайте самі — відозвав ся на то дон Смайс сердито — їх тут нема. Може они відкрили тоту штуку з образом та втекли до каплиці.

— То не може бути — сказав дон Педро, — бо я якраз звідтам іду. Єсть якийсь зрадник межи нами, котрий поміг їм втечи; Господи, як я его знайду — і він закляв при тім страшно.

— Чи привести пси? — спитав Жозе і аж дрожав, коли то говорив. — Они може занюхають слїд.

— Ти дурний, що вам пси поможуть, коли вас тут вже тілько ходило — відповів старий. — Завтра досьвіта будемо їх тропити і убємо, а нї то самі пропадемо. Власти вже й так мають нас на оці через тих обох Американців та пришлють войско з Вера Круц і постріляють нас. Той Анґлїєць то певно впливовий і маючий чоловік. Ходїть, будемо шукати в сїнех і на подї— і він щез в дверох разом з другими, а в комнатї зробило ся знову так темно і спокійно як перед тим.

(Дальше буде).

[2]) Мачети — індияньскі мечі.

[3]) Демоніо — демон, злий дух.

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвищі цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).